WYROK TRYBUNAŁU (trzecia izba)
z dnia 20 października 2005 r. *

W sprawach połączonych C-327/03 i C-328/03

mających za przedmiot dwa wnioski o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożone przez Bundesverwaltungsgericht (Niemcy) postanowieniami z dnia 30 kwietnia 2003 r., które wpłynęły do Trybunału w dniu 28 lipca 2003 r. w postępowaniach:

Bundesrepublik Deutschland,

przeciwko

ISIS Multimedia Net GmbH und Co. KG, reprezentowanej przez **ISIS Multimedia Net Verwaltungs GmbH** (C-327/03),

Firma O2 (Germany) GmbH und Co. OHG (C-328/03),

* Język postępowania: niemiecki.

TRYBUNAŁ (trzecia izba),

w składzie: A. Rosas, prezes izby, J. Malenovský, S. von Bahr (sprawozdawca), A. Borg Barthet i U. Lõhmus, sędziowie,

rzecznik generalny: D. Ruiz-Jarabo Colomer,
sekretarz: M. Ferreira, główny administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 11 listopada 2004 r.

rozważywszy uwagi przedstawione:

— w imieniu Niemieckiej Republiki Federalnej przez S. Prömpera oraz K. Schierloha, działających w charakterze pełnomocników,

— w imieniu ISIS Multimedia Net GmbH und Co. KG, reprezentowanej przez ISIS Multimedia Net Verwaltungs GmbH, przez R. Schütza, Rechtsanwalt,

— w imieniu Firma O2 (Germany) GmbH und Co. OHG przez M. Hoffmanna, Rechtsanwalt,

— w imieniu rządu Zjednoczonego Królestwa przez K. Manjiego, działającego w charakterze pełnomocnika, wspieranego przez S. Moore, barrister,

— w imieniu Komisji Wspólnot Europejskich przez C. Schmidt oraz M. Shottera, działających w charakterze pełnomocników,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 9 grudnia 2004 r.,

wydaje następujący

Wyrok

1 Wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczą wykładni dyrektywy 97/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 10 kwietnia 1997 r. w sprawie wspólnych przepisów ramowych dotyczących ogólnych zezwoleń i indywidualnych licencji w dziedzinie usług telekomunikacyjnych (Dz.U. L 117, str. 15).

2 Wnioski te zostały przedstawione w ramach dwóch sporów pomiędzy Republiką Federalną Niemiec a z drugiej strony ISIS Multimedia Net GmbH und Co. KG, reprezentowaną przez ISIS Multimedia Net Verwaltungs GmbH (zwaną dalej „ISIS Multimedia") oraz Firma O2 (Germany) GmbH und Co. OHG (zwaną dalej

„Firma O2") w przedmiocie opłaty, której zażądał w ramach rozpatrywania wniosków o przydzielenie numerów telefonicznych Regulierungsbehörde für Telekommunikation und Post (organ regulacyjny ds. telekomunikacji i poczty, zwany dalej „organem regulacyjnym").

Ramy prawne

Uregulowania wspólnotowe

3 Artykuł 11 dyrektywy 97/13 stanowi:

„1. Państwa członkowskie zagwarantują, by wszelkie opłaty nakładane na przedsiębiorstwa z tytułu procedury wydawania zezwoleń miały na celu jedynie pokrycie kosztów administracyjnych poniesionych w procesie wydawania, zarządzania, kontroli i stosowania odpowiednich licencji indywidualnych. Opłaty związane z licencją indywidualną są proporcjonalne do nakładu pracy i podlegają publikacji w odpowiedni i wystarczająco szczegółowy sposób, by umożliwić łatwy do nich dostęp.

2. Z zastrzeżeniem ust. 1, w przypadku dóbr rzadkich państwa członkowskie mogą zezwolić swym krajowym organom regulacyjnym na nakładanie opłat stanowiących wyraz konieczności zapewnienia optymalnego wykorzystania tego dobra. Opłaty te mają niedyskryminacyjny charakter i uwzględniają w szczególności konieczność wspierania rozwoju innowacyjnych usług oraz konkurencji". [tłumaczenie nieoficjalne]

Uregulowania krajowe

4 Mające zastosowanie przepisy krajowe stanowią § 43 ust. 3 Telekommunikationsgesetz (ustawy prawo telekomunikacyjne) z dnia 25 lipca 1996 r. (BGBl.1996 I, str. 1120, zwanej dalej „TKG") oraz Telekommunikations-Nummerngebührenverordnung (rozporządzenie w sprawie opłat za numery telekomunikacyjne) z dnia 16 sierpnia 1999 r. (BGBl.1999 I, str. 1887, zwane dalej „TNGebV").

5 Paragraf 43 TKG stanowi, że organ regulacyjny przejmuje zadania polegające na zarządzaniu numeracją, a także że wydanie na wniosek decyzji o przydzieleniu numeru telefonicznego wiąże się z pobraniem opłaty. Okoliczności powodujące nałożenie tej opłaty i jej kwota są ustalane w drodze rozporządzenia zgodnie z Verwaltungskostengesetz (ustawą o kosztach administracyjnych) z dnia 23 czerwca 1970 r. (BGBl. 1970 I, str. 821).

6 Paragraf 1 TNGebV w związku z pkt B1 załącznika do tego przepisu w jego wersji początkowej stanowi, że przydzielenie „en bloc" tysiąca dziesięciocyfrowych numerów telefonicznych w sektorze pętli lokalnej powoduje nałożenie opłaty w wysokości 1 000 DEM (około 500 EUR). Jeśli wniosek o przydzielenie numerów nie zostanie uwzględniony, pobierana jest opłata w wysokości jednej czwartej opłaty przewidzianej za przydzielenie numerów, w tym przypadku 250 DEM (około 125 EUR).

Postępowania przed sądem krajowym i pytania prejudycjalne

7 Przedsiębiorstwa telekomunikacyjne ISIS Multimedia i Firma O2 zwróciły się do organu regulacyjnego o przydzielenie numerów telefonicznych.

8 ISIS Multimedia złożyła wniosek o przydzielenie 43 bloków składających się z tysiąca dziesięciocyfrowych numerów, a otrzymała ich 37. Firma O2 złożyła wniosek o przydzielenie 2324 bloków składających się z tysiąca dziesięciocyfrowych numerów, a otrzymała ich 2303. Na przedsiębiorstwa te nałożono z tego względu opłaty wynoszące odpowiednio 38 500 DEM i około 2,3 miliona DEM.

9 Wysokość tych opłat jest ponad piętnaście razy wyższa od kosztów administracyjnych związanych z przydzieleniem numerów telefonicznych i ponad trzykrotnie wyższa od kosztów wynikłych z nieuwzględnienia wniosku o przydzielenie numerów. Ponadto wysokość opłaty w przeliczeniu na jeden przydzielony numer odpowiada około 0,1% rocznego obrotu, który można uzyskać na tym numerze.

10 Deutsche Telekom AG (zwana dalej „Deutsche Telekom"), przedsiębiorstwo będące następcą prawnym działającego w przeszłości operatora, który zajmował na niemieckim rynku telekomunikacyjnym pozycję monopolistyczną korzysta z otrzymanej nieodpłatnie rezerwy obejmującej 400 milionów numerów telefonicznych. W opinii Bundesverwaltungsgericht w zamian za przyznanie tej rezerwy ustawodawca krajowy miał zamiar nałożyć na to przedsiębiorstwo obowiązek uiszczenia opłaty ustalonej w TNGebV, lecz nie było to możliwe, ponieważ Deutsche Telekom nie złożyła żadnego wniosku o przydzielenie numerów i z tego względu art. 43 TKG nie ma w tej sytuacji zastosowania.

11 ISIS Multimedia i Firma O2 wniosły skargi na wydane przez organ regulacyjny decyzje nakazujące im uiszczenie opłaty. Ich skargi zostały oddalone w sądzie pierwszej instancji, lecz uwzględniono je w drugiej instancji. Organ regulacyjny wniósł zatem do Bundesverwaltungsgericht rewizję.

12 W opinii tego sądu TKG i TNGebV są zgodne z niemiecką konstytucją. Jest on także zdania, że art. 11 ust. 2 dyrektywy 97/13 pozwala na nałożenie opłaty za

przydzielenie numerów telefonicznych, będących dobrem rzadkim. Sąd ma jednak wątpliwości, czy w zgodzie z tym przepisem, a w szczególności z koniecznością wspierania konkurencji, pozostaje stosowanie wobec nowych przedsiębiorstw telekomunikacyjnych opłaty odzwierciedlającej częściowo wartość ekonomiczną przyznanych numerów, chociaż na podstawie prawa krajowego nie ma możliwości nakazania Deutsche Telekom uiszczenia tej samej opłaty za wykorzystywaną przezeń rezerwę numerów. Bundesverwaltungsgericht jest zdania, że uwzględniając konkurencję na rynku prawdopodobne jest, iż opłata ta jest sprzeczna z tym art. 11 ust. 2.

13 W tych okolicznościach Bundesverwaltungsgericht postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującymi pytaniami prejudycjalnymi, sformułowanymi w identyczny sposób w sprawach C-327/03 i C-328/03:

„1) Czy wykładni dyrektywy 97/13 [...] należy dokonywać w ten sposób, że przydzielenie przez krajowy organ regulacyjny numerów telefonicznych może podlegać opłacie uwzględniającej wartość ekonomiczną przydzielonych numerów w sytuacji, gdy jedno z przedsiębiorstw telekomunikacyjnych wykonujących działalność na tym samym rynku, mające na nim pozycję dominującą przejęło nieodpłatnie bardzo dużą liczbę numerów telefonicznych, którymi dysponował dawny państwowy monopolista będący jej poprzednikiem prawnym, a możliwość nałożenia a posteriori opłat z tytułu tej dawnej rezerwy numerów jest wyłączona ze względów uzasadnionych prawem krajowym?

W razie odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze:

2) Czy w takiej sytuacji można na nowych operatorów wchodzących na rynek nałożyć jednorazową opłatę za przydzielenie nowego numeru telefonicznego odpowiadającą pewnej części (w niniejszym przypadku 0,1%) rocznego obrotu uznanego za możliwy do osiągnięcia w przypadku przekazania tego numeru

klientowi końcowemu, bez uwzględnienia pozostałych poniesionych przez tych operatorów kosztów wejścia na rynek i przeanalizowania, na podstawie tych kosztów, ich możliwości konkurowania z przedsiębiorstwem zajmującym pozycję dominującą?"

14 Postanowieniem Prezesa Trybunału z dnia 16 września 2003 r. sprawy C-327/03 i C-238/03 zostały połączone dla celów procedury pisemnej, ustnej oraz w celu wydania wyroku.

W przedmiocie pytań prejudycjalnych

W przedmiocie pytania pierwszego

15 Poprzez swe pytanie pierwsze sąd krajowy dąży w istocie do ustalenia, czy art. 11 ust. 2 dyrektywy 97/13 należy interpretować w ten sposób, że stoją z nim w sprzeczności przepisy krajowe, takie jak te będące przedmiotem w postępowaniach przed sądem krajowym, które stanowią, że nowy operator na rynku telekomunikacyjnym jest zobowiązany do uiszczenia opłaty za przydzielenie numerów telefonicznych uwzględniającej ich wartość ekonomiczną, podczas gdy przedsiębiorstwo telekomunikacyjne zajmujące na tym samym rynku pozycję dominującą przejęło nieodpłatnie znaczną rezerwę numerów, którą dysponował dawny monopolista będący jego poprzednikiem prawnym, a prawo krajowe wyłącza możliwość uiszczenia a posteriori takiej opłaty z tytułu tej rezerwy.

Uwagi przedłożone Trybunałowi

16 ISIS Multimedia, Firma O2 oraz Komisja Wspólnot Europejskich są zdania, że zobowiązanie nowych operatorów do uiszczenia opłaty przewidzianej przez

TNGebV za przydzielenie numerów telefonicznych niezbędnych do oferowania ich klientom usług w zakresie telefonii głosowej w sektorze pętli lokalnej, podczas gdy Deutsche Telekom dla potrzeb tych samych usług korzysta nieodpłatnie ze znacznej rezerwy numerów, ma dyskryminacyjny charakter i stanowi przeszkodę w rozwoju konkurencji. Zatem przepisy takie jak te będące podstawą tej opłaty są ich zdaniem sprzeczne z warunkami określonymi w art. 11 ust. 2 zdanie drugie dyrektywy 97/13.

17 Rząd niemiecki podnosi natomiast w pierwszej kolejności, że przepisy te nie mają dyskryminacyjnego charakteru, ponieważ na Deutsche Telekom, tak samo jak na jej konkurentach, spoczywa obowiązek uiszczenia opłaty za przydzielenie nowych numerów telefonicznych.

18 Jeśli chodzi następnie o rezerwę numerów, którą Deutsche Telekom przejęła od przedsiębiorstwa będącego jej poprzednikiem prawnym, rząd ten utrzymuje, że w chwili, gdy ustanowiono tę rezerwę ani prawo krajowe, ani wspólnotowe nie przewidywało żadnej opłaty. Nie należy zatem w jego opinii żądać uiszczenia a posteriori tej opłaty z tytułu tej rezerwy, co nie jest zresztą możliwe według prawa krajowego.

19 Wreszcie rząd niemiecki twierdzi, że nieuiszczenie przez Deutsche Telekom opłaty za wykorzystywaną przez nią rezerwę numerów jest uzasadnione znacznym obciążeniem tego przedsiębiorstwa z tytułu świadczenia usługi powszechnej, a także ze względu na przejęcie znacznej liczby urzędników i wynikający z tego obowiązek zapewnienia im wypłaty emerytur.

20 Rząd Zjednoczonego Królestwa twierdzi ze swej strony, że obowiązek uiszczenia opłaty uwzględniającej wartość ekonomiczną przydzielonych numerów umożliwia zarządzanie dobrem rzadkim, które stanowią te numery, zgodnie z przepisami art. 11 ust. 2 dyrektywy 97/13.

Odpowiedź Trybunału

21 Zgodnie z brzmieniem art. 11 ust. 2 dyrektywy 97/13 opłata musi spełniać trzy warunki. Po pierwsze, powinna ona zapewniać optymalne wykorzystanie dobra rzadkiego. Po drugie, musi ona mieć niedyskryminacyjny charakter. Wreszcie powinna ona uwzględniać konieczność wspierania rozwoju innowacyjnych usług oraz konkurencji.

22 Jeśli chodzi o pierwszy warunek dotyczący optymalnego zarządzania dobrem rzadkim, rządy niemiecki i Zjednoczonego Królestwa twierdzą, że jest on spełniony, ponieważ istnieje ograniczona ilość numerów telefonicznych, które mogą zostać wykorzystane.

23 Należy tutaj stwierdzić, że art. 11 ust. 2 dyrektywy 97/13 pozwala z pewnością na zastosowanie opłaty, aby w sposób optymalny zarządzać „dobrem rzadkim", lecz nie definiuje tego pojęcia.

24 Należy zatem odwołać się do przepisów poprzedzających ten artykuł, a w szczególności do art. 10 ust. 1 dyrektywy. Zgodnie z tym przepisem państwa

członkowskie mogą ograniczyć liczbę licencji indywidualnych dla kategorii usług telekomunikacyjnych jedynie w zakresie niezbędnym, aby umożliwić przydzielenie wystarczającej ilości numerów. Wynika z tego, że ustawodawca wspólnotowy uznał w ten sposób, że może istnieć ograniczona ilość numerów telefonicznych, a zatem że mogą one stanowić dobro rzadkie.

25 Artykuł 11 ust. 2 dyrektywy 97/13 należy więc rozumieć w ten sposób, że państwa członkowskie mogą nałożyć na przedsiębiorstwa telekomunikacyjne opłatę, aby w sposób optymalny zarządzać przydzielaniem numerów telefonicznych.

26 Wynika z tego, że pierwszy z warunków określonych w tym przepisie jest spełniony w zakresie, w jakim obowiązek uiszczenia opłaty taki, jaki został przewidziany w przepisach będących przedmiotem postępowania przed sądem krajowym, jest związany z przydzieleniem numerów telefonicznych.

27 Przepisy art. 11 ust. 2 dyrektywy 97/13 nie mają natomiast zastosowania w przypadku nieuwzględnienia wniosku o przydzielenie numerów telefonicznych, które z definicji nie pociąga za sobą jakiejkolwiek formy korzystania z numerów a zatem jakiegokolwiek zmniejszenia liczby dostępnych numerów. W tym przypadku należy zastosować zawartą w ust. 1 tego artykułu zasadę ogólną, zgodnie z którą opłata nakładana na przedsiębiorstwa z tytułu procedury wydawania zezwoleń powinna ograniczać się do pokrycia kosztów administracyjnych związanych z nakładem pracy przy rozpatrywaniu wniosku o przydzielenie numerów. Obowiązek uiszczenia opłaty ponad trzykrotnie wyższej od kwoty poniesionych kosztów administracyjnych jest zatem sprzeczny z tą zasadą.

28 Pozostaje zatem zbadać, czy obowiązek uiszczenia opłaty za przydzielenie numerów telefonicznych, jaki został przewidziany w przepisach będących przedmiotem

postępowania przed sądem krajowym, spełnia dwa pozostałe warunki określone w art. 11 ust. 2 dyrektywy 97/13.

29 Jeśli chodzi o warunek niedyskryminacji, należy przypomnieć, że wymaga on, aby sytuacje porównywalne nie były traktowane w sposób odmienny, o ile to zróżnicowanie nie jest obiektywnie uzasadnione (zob. w szczególności wyrok Trybunału z dnia 23 listopada 1999 r. w sprawie C-149/96 Portugalia przeciwko Radzie, Rec. str. I-8395, pkt 91).

30 W tym zakresie należy stwierdzić, że ISIS Multimedia i Firma O2 są, podobnie jak Deutsche Telekom, przedsiębiorstwami telekomunikacyjnymi wykonującymi działalność w sektorze pętli lokalnej. Aby oferować swe usługi, muszą one koniecznie dysponować numerami telefonicznymi w celu przyznania ich swoim klientom. Przedsiębiorstwa te znajdują się zatem z punktu widzenia podaży usług w sytuacji porównywalnej. Jest zaś bezsporne, że ISIS Multimedia, Firma O2, a także wszyscy nowi operatorzy, aby otrzymać numery telefoniczne i wejść na rynek usług w zakresie telefonii głosowej w pętli lokalnej, są zobowiązani uiścić opłatę określoną w art. 1 TNGebV w związku z pkt B1 załącznika do tego przepisu, podczas gdy Deutsche Telekom posiada znaczną rezerwę numerów pozwalającą jej na prowadzenie działań na tym rynku i że za jej otrzymanie nie uiściła ona żadnej opłaty.

31 Należy zatem stwierdzić, że Deutsche Telekom i jej konkurenci nie są w zakresie dostępu do tego rynku traktowani w taki sam sposób.

32 Okoliczność, że Deutsche Telekom powinna uiścić opłatę za otrzymanie nowych numerów, nie ma wpływu na to stwierdzenie dotyczące dostępu operatorów do rynku.

33 Nie ma też wpływu na to stwierdzenie okoliczność, że Deutsche Telekom otrzymała rezerwę numerów przedsiębiorstwa, którego jest następcą prawnym, w sposób zgodny zarówno z prawem niemieckim, jak i prawem wspólnotowym obowiązującym w chwili przekazania jej tej rezerwy.

34 Pozostaje jednak do rozstrzygnięcia kwestia, czy różnica w traktowaniu nowych operatorów i przedsiębiorstwa takiego jak Deutsche Telekom, które jest następcą prawnym dawnego monopolisty, jest uzasadniona, czy też stanowi ona dyskryminację naruszającą art. 11 ust. 2 dyrektywy.

35 Rząd niemiecki podnosi, że nieuiszczenie przez Deutsche Telekom opłaty z tytułu wykorzystywanej przez nią rezerwy numerów telefonicznych jest uzasadnione okolicznością, iż przedsiębiorstwo to musi przejąć zadania z tytułu świadczenia usługi powszechnej oraz obowiązkiem wypłaty emerytur przejętym przez nie urzędnikom.

36 W tej kwestii należy stwierdzić, że rząd niemiecki nie przedstawił żadnych danych liczbowych na poparcie swego twierdzenia, zgodnie z którym nieodpłatne przydzielenie tej rezerwy rekompensuje obciążenie Deutsche Telekom z tytułu obowiązku świadczenia usługi powszechnej lub też z racji wypłaty emerytur przejętym przez nią urzędnikom. Jak zaś Trybunał orzekł w przeszłości, skoro art. 11 ust. 2 dyrektywy 97/13 wprowadza odstępstwo od określonej w ust. 1 tego samego artykułu zasady ogólnej, przepis ten należy interpretować w sposób zawężający (zob. wyrok z dnia 18 września 2003 r. w sprawach połączonych C-292/01 i C-293/01 Albacom i Infostrada, Rec. str. I-9449, pkt 33 i 34). Z tego zatem względu nie można poprzestać na jedynie ogólnym przedstawieniu uzasadnienia, którego podstawą jest art. 11 ust. 2.

37 Z zastrzeżeniem wyjaśnienia pozwalającego na uzasadnienie różnicy w traktowaniu operatorów, należy stwierdzić, że obowiązek uiszczenia opłaty za przydzielenie

numerów telefonicznych, jaki nałożyły na nowych operatorów przepisy będące przedmiotem postępowania przed sądem krajowym, która to zapłata stanowi konieczny warunek wejścia tych ostatnich na rynek usług w zakresie telefonii głosowej w sektorze pętli lokalnej, podczas gdy przedsiębiorstwo będące następcą prawnym dawnego monopolisty może działać na tym rynku korzystając nieodpłatnie ze znacznej rezerwy numerów, stanowi dyskryminację tych nowych operatorów sprzeczną z art. 11 ust. 2 dyrektywy 97/13.

38 Gdyby nawet rząd niemiecki zdołał wykazać niedyskryminacyjny charakter rezerwy numerów, z której korzysta Deutsche Telekom, należałoby jeszcze zbadać, czy zgodnie z warunkiem trzecim określonym w art. 11 ust. 2 uiszczenie opłaty za przydzielenie numerów uwzględnia konieczność wspierania rozwoju innowacyjnych usług oraz konkurencji.

39 W tym zakresie należy przypomnieć, że niezakłócona konkurencja może zostać zagwarantowana jedynie w sytuacji, w której zapewniono równość szans różnego rodzaju podmiotów gospodarczych (zob. wyrok z dnia 22 maja 2003 r. w sprawie C-462/99 Connect Austria, Rec. str. I-5197, pkt 83).

40 Trybunał miał już sposobność przeanalizowania kwestii dotyczącej prawa konkurencji wynikającej z przepisów przewidujących nieodpłatne przydzielenie zajmującemu pozycję dominującą przedsiębiorstwu publicznemu pewnych ułatwień w wykonywaniu działalności, w danym przypadku dodatkowych częstotliwości w sektorze ruchomych cyfrowych sieci telefonicznych, podczas gdy nowy operator musiał uiścić opłatę za uzyskanie dotyczącej tego samego sektora licencji. Trybunał orzekł w tym kontekście, że przepisy takie mogą naruszać art. 82 WE rozszerzając zakres pozycji dominującej tego przedsiębiorstwa lub umacniając ją. Wyjaśnił on jednak, że przepisy takie nie stoją w sprzeczności z zasadami konkurencji, jeśli opłata uprzednio uiszczona przez przedsiębiorstwo publiczne zajmujące pozycję dominującą za otrzymanie licencji w zakresie ruchomych sieci telefonicznych, a także nieodpłatne przydzielenie dodatkowych częstotliwości wydają się

z gospodarczego punktu widzenia odpowiadać opłacie nałożonej na konkurenta (zob. ww. wyrok w sprawie Connect Austria, pkt 85–90).

41 Należy zatem przeprowadzić analogiczne porównanie opłat za przydzielenie numerów telefonicznych zastosowanych wobec przedsiębiorstwa zajmującego pozycję dominującą i jego konkurentów.

42 Należy w tym punkcie stwierdzić, że przedsiębiorstwo zajmujące pozycję dominującą, czyli Deutsche Telekom, nie uiściło za przydzielenie znacznej ilości numerów telefonicznych żadnej opłaty oraz że można na nie nałożyć opłatę jedynie za przydzielenie nowych numerów, podczas gdy jego konkurenci, nowi operatorzy, są zobowiązani do uiszczenia opłaty za przydzielenie pierwszego numeru.

43 Jest zaś bezsporne, że ta opłata, której wysokość została obliczona na podstawie wartości ekonomicznej przydzielonych numerów, stanowi dla przedsiębiorstw telekomunikacyjnych znaczne obciążenie. W przypadku nowych operatorów obciąża ono ich budżet począwszy od początkowego etapu ich działalności w pętli lokalnej.

44 Wynika z tego, że w zakresie otrzymywania numerów telefonicznych nowi operatorzy nie zajmują pozycji równorzędnej z pozycją przedsiębiorstwa zajmującego pozycję dominującą oraz że konkurencja na rynku usług w zakresie telefonii głosowej w sektorze pętli lokalnej jest zatem zakłócona.

45 Zamiast, jak to podkreśla motyw piąty dyrektywy 97/13, w znaczny sposób ułatwiać wejście nowych operatorów na rynek (zob. ww. wyrok w sprawie Albacom i Infostrada, pkt 35), łagodząc różnice w dziedzinie konkurencji pomiędzy przedsiębiorstwem znajdującym się w pozycji dominującej i nowymi operatorami na rynku telekomunikacyjnym, przepisy, takie jak te będące przedmiotem postępowania przed sądem krajowym, skutkują utrzymaniem tych różnic. Stanowią on przeszkodę dla wejścia tych ostatnich na ten rynek, a zatem spowalniają rozwój konkurencji i wspieranie usług innowacyjnych i tym samym nie spełniają trzeciego warunku określonego w art. 11 ust. 2 dyrektywy nr 97/13.

46 W tej sytuacji na pytanie pierwsze należy udzielić odpowiedzi, że wykładni art. 11 ust. 2 dyrektywy 97/13 należy dokonywać w ten sposób, iż sprzeciwia się on przepisom krajowym, takim jak te będące przedmiotem w postępowaniu przed sądem krajowym, które stanowią, że nowy operator na rynku telekomunikacyjnym jest zobowiązany do uiszczenia opłaty za przydzielenie numerów telefonicznych uwzględniającej ich wartość ekonomiczną, podczas gdy przedsiębiorstwo telekomunikacyjne zajmujące na tym samym rynku pozycję dominującą przejęło nieodpłatnie znaczną rezerwę numerów, którą dysponował dawny monopolista będący jego poprzednikiem prawnym, a prawo krajowe wyłącza możliwość uiszczenia a posteriori takiej opłaty z tytułu tej rezerwy.

W przedmiocie pytania drugiego

47 Ze względu na odpowiedź udzieloną na pytanie pierwsze udzielenie odpowiedzi na pytanie drugie stało się zbędne.

W przedmiocie kosztów

48 Dla stron postępowania przed sądem krajowym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przez tym sądem; do

niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem Trybunałowi uwag, inne niż koszty poniesione przez strony postępowania przed sądem krajowym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (trzecia izba) orzeka, co następuje:

Wykładni art. 11 ust. 2 dyrektywy 97/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 10 kwietnia 1997 r. w sprawie wspólnych przepisów ramowych dotyczących ogólnych zezwoleń i indywidualnych licencji w dziedzinie usług telekomunikacyjnych należy dokonywać w ten sposób, iż sprzeciwia się on przepisom krajowym, takim jak te będące przedmiotem w postępowaniu przed sądem krajowym, które stanowią, iż nowy operator na rynku telekomunikacyjnym jest zobowiązany do uiszczenia opłaty za przydzielenie numerów telefonicznych uwzględniającej ich wartość ekonomiczną, podczas gdy przedsiębiorstwo telekomunikacyjne zajmujące na tym samym rynku pozycję dominującą przejęło nieodpłatnie znaczną rezerwę numerów, którą dysponował dawny monopolista będący jego poprzednikiem prawnym, a prawo krajowe wyłącza możliwość uiszczenia a posteriori takiej opłaty z tytułu tej rezerwy.

Podpisy